

ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ

στην πρόταση νόμου «Διασφάλιση των αποθεματικών των Ασφαλιστικών Ταμείων και διεύρυνση των ασφαλιστικών - συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων των εργαζομένων»

Προς τη Βουλή των Ελλήνων

Α'. Επί της αρχής

Το ΚΚΕ καταθέτει πρόταση νόμου για την κάλυψη των απωλειών που είχαν τα ασφαλιστικά ταμεία από το 1950 μέχρι σήμερα.

Η πρόταση νόμου του ΚΚΕ γίνεται ακόμα πιο αναγκαία και επίκαιρη γιατί στις σημερινές συνθήκες της καπιταλιστικής οικονομικής κρίσης υφίστανται νέες σημαντικές απώλειες τα αποθεματικά και γενικότερα τα οικονομικά των ασφαλιστικών ταμείων.

Η πρόταση του ΚΚΕ δεν περιορίζεται επιλεκτικά στις απώλειες κάποιων περιόδων, ούτε αποδέχεται τη λογική των συμψηφισμών και των παραγραφών, αλλά αντιμετωπίζει συνολικά το πρόβλημα.

Σε όλη αυτήν την ιστορική διαδρομή οι μορφές άλλωστε, η αφαίμαξη όμως συνεχίζονταν και πάντα ίδιοι ήταν οι χαμένοι και ίδιοι οι κερδισμένοι. Οι μόνιμα χαμένοι ήταν τα ασφαλιστικά ταμεία των εργαζομένων και συνεπώς οι εργαζόμενοι και οι συνταξιούχοι, οι μόνιμα κερδισμένοι από αυτήν την πολιτική ήταν οι μεγάλες επιχειρήσεις, το μεγάλο κεφάλαιο.

Πιο συγκεκριμένα:

Τεράστιες ήταν οι απώλειες από τη δέσμευση των αποθεματικών στην Τράπεζα της Ελλάδας με βάση τον αναγκαστικό νόμο 1611/1950 και με επιτόκια που υπολείπονταν κατά πολύ και από τον επίσημο πληθωρισμό. Τα αποθεματικά των ασφαλιστικών ταμείων χρησιμοποιήθηκαν κατά κύριο λόγο ως κίνητρα για την ενίσχυση των μεγάλων επιχειρήσεων με πρόσχημα την ανάπτυξη. Και μόνο για την περίοδο 1951- 1975 οι απώλειες υπολογίζονται σε 58 δις ευρώ.

Στη δεκαετία του 1990 αρχικά με το ν. 2076/1992 επί κυβέρνησης Ν.Δ. δόθηκε η δυνατότητα να τοποθετούν τα ασφαλιστικά ταμεία μέχρι και το 20% των αποθεματικών τους στο χρηματιστήριο.

Το ποσοστό αυτό αυξήθηκε με τον ν. 2676/1999 του ΠΑΣΟΚ σε 23%, ενώ με μια σειρά άλλες νομοθετικές ρυθμίσεις διευρύνθηκε το τζογάρισμα των αποθεματικών και διευκολύνθηκε η ανάμειξη των τραπεζών στη «διαχείριση» των αποθεματικών.

Πάνω από 3,5 δις ευρώ ήταν οι ζημιές των ασφαλιστικών ταμείων στο χρηματιστήριο την περίοδο 1999-2002.

Ταυτόχρονα οι οφειλές του κράτους προς τα ταμεία λόγω μη καταβολής της τριμερούς χρηματοδότησης, έφθασαν, μέχρι το 2002 που άλλαξε το σύστημα, τα 2 δις ευρώ.

Βάση της πολιτικής απέναντι στα ασφαλιστικά ταμεία όλη αυτήν την περίοδο ήταν η προώθηση της λογικής του κεφαλαιοποιητικού συστήματος που ελαχιστοποιεί τη συμμετοχή του κράτους και της εργοδοσίας και μεταφέρει τα βάρη στις πλάτες των εργαζομένων.

Ταυτόχρονα προετοιμάζεται το έδαφος για την πιο αποφασιστική προώθηση της «Στρατηγικής της Λισσαβόνας» που έχει αποφασισθεί στην Ε.Ε. με τη σύμφωνη γνώμη και των κυβερνήσεων της χώρας μας για παράτα-

ση του εργάσιμου βίου, προώθηση της ιδιωτικής ασφάλισης και μείωση των παροχών.

Η χρησιμοποίηση της οικονομικής κατάστασης των ταμείων σαν αιχμή εκβιασμών και ψεύτικων διλημάτων για να επιβληθούν νέα αντιασφαλιστικά μέτρα χαρακτηρίζει τη στάση της κυβέρνησης, όπως χαρακτήρισε τη στάση της Ν.Δ. την προηγούμενη περίοδο.

Οι εργαζόμενοι καταβάλλουν φόρους που είναι δυσβάσταχτοι και επιπρόσθετα καταβάλλουν υψηλές ασφαλιστικές εισφορές.

Συνεπώς δεν έχουν καμία ευθύνη για την κατάσταση των ταμείων. Ευθύνη έχουν οι πολιτικές και οι κυβερνήσεις που τροφοδότησαν με δισεκατομμύρια ευρώ τους επιχειρηματίες μέσα από την εισφοροδιαφυγή, τις «νόμιμες» απαλλαγές και την καταλήστευση των αποθεματικών.

Ευθύνη έχουν οι πολιτικές και οι κυβερνήσεις που καταδικάζουν εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενους στην ανεργία και στην υποαπασχόληση και χρησιμοποιούν τη μαύρη – ανασφάλιστη εργασία ως μέσο ενίσχυσης του μεγάλου κεφαλαίου.

- Η διεκδίκηση της επιστροφής των οφειλών του κράτους και της εργοδοσίας,

- Η αντίσταση κατά των νέων αντιασφαλιστικών μέτρων,

- Η διεκδίκηση της κατάργησης της αντιασφαλιστικής νομοθεσίας που ψήφισαν οι κυβερνήσεις της Ν.Δ. και του ΠΑΣΟΚ, αλλά και

- Η απαίτηση για αύξηση των συντάξεων, μείωση των ορίων ηλικίας και γενικότερα των προϋποθέσεων που έχουν επιβληθεί για τη συνταξιοδότηση, αντιστοιχούν στα συμφέροντα της συντριπτικής πλειοψηφίας των εργαζομένων, των λαϊκών δυνάμεων και αυτό είναι το βασικό κριτήριο για την κατάθεση αυτής της πρότασης νόμου από το ΚΚΕ.

Οι εργαζόμενοι παίρνουν υπόψη ότι με τους ίδιους ισχυρισμούς και με πρόσχημα τη βιωσιμότητα των ταμείων και τη μείωση των δημοσιονομικών ελλειμμάτων επιβλήθηκαν οι αντιλαϊκοί νόμοι της Ν.Δ., το 1990 – 1992 και το 2008 (νόμοι Σιούφα και στη συνέχεια Πετραλιά) αλλά και ο αντιλαϊκός νόμος του ΠΑΣΟΚ (νόμος Ρέππα). Με αυτούς τους νόμους αυξήθηκαν τα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης, καθηλώθηκαν ή μειώθηκαν οι συντάξεις, χειροτέρευσαν γενικότερα οι προϋποθέσεις συνταξιοδότησης.

Το ΚΚΕ αντιτάσσεται αποφασιστικά σε κάθε περίπτωση νέων αντιασφαλιστικών μέτρων που ετοιμάζει η κυβέρνηση χρησιμοποιώντας τους ίδιους περί βιωσιμότητας των ταμείων ισχυρισμούς. Αντιτάσσεται στον αποχαρκτηρισμό και την κατάργηση του θεσμού των Βαρέων – Ανθυγιεινών και Επικίνδυνων επαγγελματιών. Αντιτάσσεται στην απόφαση της Ε.Ε. και σε κάθε απόπειρα κατάργησης της διαφοράς της πενταετίας στο όριο ηλικίας ανδρών και γυναικών που είναι απαραίτητο για κοινωνικούς και βιολογικούς λόγους. Αντιτάσσεται γενικότερα σε κάθε αντιασφαλιστικό μέτρο, σε κάθε απόπειρα αύξησης του ορίου ηλικίας και μείωσης των συντάξεων.

Η πείρα διδάσκει ότι το μέσο που χρησιμοποιήθηκε για την επιβολή των αντιασφαλιστικών μέτρων τόσο από τις κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ όσο και τις κυβερνήσεις της Ν.Δ. είναι ο λεγόμενος «κοινωνικός διάλογος» ο οποίος οργανώνεται με τη συνενοχή του εργοδοτικού – κυβερνητικού συνδικαλισμού και έχει αποστολή, να διαμορφώσει το έδαφος για να περάσουν τα νέα αντιασφαλιστικά,

αντιλαϊκά μέτρα. Για αυτόν το λόγο το ΚΚΕ αντιπαλεύει αυτόν το στόχο και τη διαδικασία που τον υπηρετεί και τόσο με την πρόταση νόμου όσο και με τη δράση του στέκεται στο πλευρό των εργαζομένων.

Το ΚΚΕ με την πρόταση νόμου που καταθέτει προτείνει:

- Την επιστροφή όλων των απωλειών των ασφαλιστικών ταμείων από το 1950 μέχρι σήμερα.

- Την κατάργηση κάθε διάταξης που επιτρέπει το τζογάρισμα των αποθεματικών σε μετοχές και άλλα χρηματοοικονομικά προϊόντα.

- Την αξιοποίηση των αποθεματικών των ταμείων με την τοποθέτησή τους μόνο σε τίτλους του Δημοσίου, με εγγυημένη απόδοση που θα υπερκαλύπτει τον πληθωρισμό και με επιτόκιο το ύψος του ανώτατου επιτοκίου δανεισμού του Δημοσίου, χωρίς τη μεσολάβηση τρίτων.

- Τη μείωση των ορίων συνταξιοδότησης στα 60 για τους άνδρες και στα 55 για τις γυναίκες και για όσους εργάζονται στα βαρεία και ανθυγιεινά στα 55 και στα 50 αντίστοιχα. Πλήρης σύνταξη ανεξαρτήτως ηλικίας με τη συμπλήρωση 30 χρόνων εργασίας ή 9.000 ένσημα. Θεμελίωση συνταξιοδοτικού δικαιώματος με 4.050 ημέρες ασφάλισης.

- Σύνταξη στο 80% των συνολικών αποδοχών του τελευταίου μήνα πριν τη συνταξιοδότηση. Θεωρούμε ως κατώτερο βασικό μισθό που μπορεί να καλύψει τις ανάγκες τα 1.400 ευρώ που διεκδικεί το ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα και ως κατώτερη σύνταξη τα 1.120 ευρώ.

- Να μην επιβληθεί καμιά πρόσθετη επιβάρυνση στους ασφαλισμένους, να ικανοποιηθεί το δικαίωμα αίτημα της μείωσης του ποσοστού της συμμετοχής των εργαζομένων στην προοπτική της απαλλαγής τους από τις ασφαλιστικές εισφορές.

- Απαλλαγή των εργαζομένων από την εισφορά για τον κλάδο της υγείας και πρόνοιας. Οι υπηρεσίες αυτές πρέπει να είναι αποκλειστικά δημόσιες με κατάργηση της επιχειρηματικής δραστηριότητας και να παρέχονται δωρεάν σε όλους τους πολίτες.

Το κόστος από τα μέτρα αυτά, γενικότερα η ενίσχυση της χρηματοδότησης της Κοινωνικής Ασφάλισης να βαρύνει το κράτος και την εργοδοσία, ιδιαίτερα το μεγάλο κεφάλαιο σε συνδυασμό με την αύξηση της φορολογίας των μεγάλων επιχειρήσεων και την κατάργηση των φορολογικών και άλλων προνομίων.

Το μεγάλο κεφάλαιο κερδίζει χρόνια από την εισφοροδιαφυγή, κέρδισε σε τελική ανάλυση από την αφαίμαξη των αποθεματικών των ασφαλιστικών ταμείων και αυτό πρέπει να πληρώσει.

Ο ισχυρισμός ότι η οικονομία δεν αντέχει καταρρίπτεται από τη διευρυνόμενη και προκλητική αύξηση της κερδοφορίας των μεγάλων επιχειρήσεων, καθώς και από τα κίνητρα που έχουν δοθεί όλα αυτά τα χρόνια τόσο από τη σημερινή όσο και τις προηγούμενες κυβερνήσεις.

Β'. Επί των άρθρων

Με το άρθρο 1 προβλέπεται η υποχρέωση του Δημοσίου μέσα σε τρία χρόνια να αποζημιώσει πλήρως τα ασφαλιστικά ταμεία για τις απώλειες που έχουν υποστεί από το 1951 με τη δέσμευση των διαθέσιμων κεφαλαίων τους (δηλαδή των αποθεματικών) σε καταθέσεις με πολύ χαμηλό επιτόκιο.

Η απώλεια αυτή θα υπολογίζεται κατ' έτος με βάση το ανώτατο επιτόκιο δανεισμού του Δημοσίου ή των κατα-

θέσεων στις τράπεζες.

Με το άρθρο 2 προβλέπεται το Ελληνικό Δημόσιο να καταβάλει εντός εξαμήνου στα ασφαλιστικά ταμεία τα ποσά που διέθεσαν για την αγορά των «δομημένων» ομολόγων και να καλύψει κάθε άλλη ζημιά τους.

Με το άρθρο 3 καταργείται κάθε διάταξη που επιτρέπει την τοποθέτηση των αποθεματικών των ασφαλιστικών ταμείων σε μετοχές ή άλλα χρηματοοικονομικά προϊόντα.

Με το ίδιο άρθρο ορίζεται ότι τα αποθεματικά των ασφαλιστικών ταμείων θα τοποθετούνται μόνον σε μη διαπραγματεύσιμους τίτλους του Ελληνικού Δημοσίου με εγγυημένη απόδοση που θα υπερκαλύπτει το ύψος του πληθωρισμού και με επιτόκιο ίσο με το ανώτατο επιτόκιο δανεισμού του Δημοσίου, χωρίς τη μεσολάβηση οποιουδήποτε τρίτου.

Με το άρθρο 4 ορίζεται ότι οι μετοχές και τα άλλα χρηματοοικονομικά προϊόντα που κατέχουν τα ασφαλιστικά ταμεία μεταβιβάζονται με πώληση στην τρέχουσα τιμή στο Ελληνικό Δημόσιο, χωρίς καμία επιβάρυνση των ασφαλιστικών ταμείων.

Με το ίδιο άρθρο προβλέπεται ότι το Ελληνικό Δημόσιο είναι υποχρεωμένο να καταβάλει στα ασφαλιστικά ταμεία πλήρη αποζημίωση για τις ζημιές που έχουν υποστεί από την αγορά μετοχών ή άλλων χρηματοοικονομικών προϊόντων. Η αποζημίωση αυτή θα υπολογισθεί με βάση τη διαφορά τιμής αγοράς και τιμής πώλησης και θα καταβληθεί εντός τριετίας σε τρεις ισόποσες ετήσιες δόσεις.

Με το άρθρο 5 ορίζεται ότι το Ελληνικό Δημόσιο υποχρεούται να καταβάλει εντός τριετίας έντοκα και σε ετήσιες ισόποσες δόσεις την οφειλόμενη αλλά μη καταβληθείσα εισφορά του στα ασφαλιστικά ταμεία με βάση την τριμερή χρηματοδότηση που προβλέφθηκε στο ν. 2084/1992 για τους προσλαμβανόμενους από την 1.1.1993 και μετά.

Με το άρθρο 6 ορίζεται ότι το Ελληνικό Δημόσιο υποχρεούται μέσα σε ένα εξάμηνο από τη δημοσίευση του παρόντος νόμου, να καταβάλει τις εργοδοτικές εισφορές που οφείλει ως εργοδότης στα ασφαλιστικά ταμεία, καθώς επίσης και τους θεσμοθετημένους πόρους που ενώ τους έχει εισπράξει και θα έπρεπε να τους αποδώσει στα ασφαλιστικά ταμεία τους παρακρατεί παράνομα και αυθαίρετα.

Με το ίδιο άρθρο ορίζεται η υποχρέωση των αρμόδιων υπουργείων να παίρνουν όλα τα κατάλληλα μέτρα για την άμεση και ολοσχερή καταβολή όλων των εισφορών που οφείλουν οι ιδιώτες εργοδότες τόσο κατά το μέρος που βαρύνουν αυτούς όσο και τις εισφορές των εργαζομένων που τις παρακρατούν αυθαίρετα.

Με το άρθρο 7 ορίζεται ότι οι εργαζόμενοι στον ιδιωτικό τομέα, στο Δημόσιο και στον ευρύτερο δημόσιο τομέα δικαιούνται πλήρη σύνταξη:

- 1) με τη συμπλήρωση του 60ού έτους οι άνδρες και του 55ου οι γυναίκες ενώ εκείνοι που εργάζονται στα βαρεία και ανθυγιεινά στα 55 και 50 αντίστοιχα,

- 2) ανεξαρτήτως ορίου ηλικίας με τη συμπλήρωση 30 χρόνων ασφάλισης ή με 9.000 ένσημα.

Με το ίδιο άρθρο ορίζεται ότι οι εργαζόμενοι κατοχυρώνουν συνταξιοδοτικό δικαίωμα εφόσον συμπληρώσουν 4.050 ημέρες ασφάλισης.

Με το ίδιο άρθρο επιπλέον ορίζεται ότι τυχόν ευνοϊκότερες διατάξεις για τους ασφαλισμένους εξακολουθούν να ισχύουν.

Με το άρθρο 8 ορίζεται ότι η σύνταξη καθορίζεται στο 80% των τελευταίων πριν τη συνταξιοδότηση συνολικών μηνιαίων αποδοχών.

Με το άρθρο 9 ορίζεται ότι οι εργαζόμενοι απαλλάσσονται από τις εισφορές τους για τον κλάδο υγείας - πρόνοιας και απολαμβάνουν δωρεάν τις παροχές του κλάδου αυτού από το δημόσιο σύστημα υγείας.

Με το άρθρο 10 ορίζεται ότι κάθε διάταξη που αντίκειται στις διατάξεις του παρόντος νόμου καταργείται εκτός αν ορίζεται διαφορετικά από τις επί μέρους διατάξεις του.

Με το άρθρο 11 ορίζεται ότι η ισχύς του παρόντος νόμου αρχίζει από τη δημοσίευσή του στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως εκτός αν ορίζεται διαφορετικά από τις επί μέρους διατάξεις του.

Αθήνα, 8 Δεκεμβρίου 2009

Οι προτείνοντες Βουλευτές

Αλεξάνδρα Παπαρήγα
Ιωάννης Γκιόκας
Ιωάννης Ζιώγας
Κώστας Καζάκος
Σοφία Κаланτίδου
Λιάνα Κανέλλη
Νικολάος Καραθανασόπουλος
Διαμάντω Μανωλάκου
Γεώργιος Μαρίνος
Γεώργιος Μαυρίκος
Νικόλαος Μωραΐτης
Απόστολος Νάνος
Βέρα Νικολαΐδου
Νικόλαος Παπακωνσταντίνου
Αθανάσιος Παφίλης
Ιωάννης Πρωτούλης
Σταύρος Σκοπελίτης
Αντώνιος Σκυλλάκος
Άγγελος Τζέκης
Σπυρίδων Χαλβατζής
Χαράλαμπος Χαραλάμπους

ΠΡΟΤΑΣΗ ΝΟΜΟΥ

Διασφάλιση των αποθεματικών των Ασφαλιστικών Ταμείων και διεύρυνση των ασφαλιστικών – συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων των εργαζομένων

Άρθρο 1

1. Το Ελληνικό Δημόσιο υποχρεούται εντός τριετίας από τη δημοσίευση του παρόντος και σε ετήσιες ισόποσες δόσεις, να καταβάλει στους φορείς κοινωνικής ασφάλισης, πλήρη αποζημίωση για τις απώλειες που υπέστησαν από τη δέσμευση των διαθεσίμων κεφαλαίων τους κατ' εφαρμογή του α.ν.1611/1950, από το έτος 1951 μέχρι σήμερα.

2. Ως μέτρο για τον προσδιορισμό της πιο πάνω απώλειας των ασφαλιστικών οργανισμών λαμβάνεται υπόψη η διαφορά που προκύπτει από το επιτόκιο καταθέσεων των διαθεσίμων των ασφαλιστικών οργανισμών και το ανώτατο επιτόκιο δανεισμού του Δημοσίου ή καταθέσεων των τραπεζών.

Άρθρο 2

Το Ελληνικό Δημόσιο αναλαμβάνει να καταβάλει έντοκα εντός εξαμήνου στους φορείς κοινωνικής ασφάλισης τα ποσά που διέθεσαν για την αγορά των «δομημένων ομολόγων», καθώς και να καλύψει κάθε άλλη ζημιά που έχουν υποστεί.

Άρθρο 3

1. Τα διαθέσιμα των φορέων κοινωνικής ασφάλισης τοποθετούνται μόνον σε τίτλους του Ελληνικού Δημοσίου, μη διαπραγματεύσιμους, με εγγυημένη απόδοση η οποία θα υπερκαλύπτει το ύψος του πληθωρισμού, και με επιτόκιο που θα είναι τουλάχιστον ίσο με το ανώτατο επιτόκιο δανεισμού του δημοσίου, χωρίς της μεσολάβηση οποιουδήποτε τρίτου.

2. Κάθε αντίθετη διάταξη που επιτρέπει την τοποθέτηση των διαθεσίμων κεφαλαίων των φορέων κοινωνικής ασφάλισης σε μετοχές ή άλλου είδους χρηματοοικονομικά προϊόντα ή τίτλους καταργείται.

Άρθρο 4

1. Με τη δημοσίευση του παρόντος οι μετοχές καθώς και τα άλλα χρηματοοικονομικά προϊόντα που κατέχουν οι φορείς κοινωνικής ασφάλισης μεταβιβάζονται με πώληση στην τρέχουσα τιμή στο Ελληνικό Δημόσιο, χωρίς καμία επιβάρυνση των φορέων κοινωνικής ασφάλισης από φόρους, τέλη, δικαιώματα τρίτων κ.λπ..

2. Το Ελληνικό Δημόσιο υποχρεούται εντός τριετίας και σε ετήσιες ισόποσες δόσεις να καταβάλει στους φορείς κοινωνικής ασφάλισης πλήρη αποζημίωση για τις ζημιές που υπέστησαν από την αγορά μετοχών ή οποιουδήποτε άλλου είδους χρηματοοικονομικών προϊόντων, σε σχέση με την τιμή αγοράς και την τρέχουσα τιμή του.

Άρθρο 5

Το Ελληνικό Δημόσιο υποχρεούται εντός τριετίας από την δημοσίευση του παρόντος και σε ετήσιες ισόποσες δόσεις να καταβάλει έντοκα και στο σύνολό της στους φορείς κοινωνικής ασφάλισης, την οφειλόμενη, σύμφωνα με το άρθρο 22 του ν. 2084/1992, αλλά μη καταβληθείσα συμμετοχή του Κράτους στα πλαίσια της τριμερούς χρηματοδότησης, των εισφορών των ασφαλισμένων από 1.1.1993.

Άρθρο 6

1. Το Ελληνικό Δημόσιο υποχρεούται να καταβάλει στους φορείς κοινωνικής ασφάλισης εντός εξαμήνου από τη δημοσίευση του παρόντος κάθε οφειλή του από μη καταβολή των ασφαλιστικών εισφορών που οφείλει ως εργοδότης, καθώς και από την παρακράτηση προβλεπόμενων από τη νομοθεσία πόρων αλλά μη αποδοθέντων.

2. Τα αρμόδια Υπουργεία οφείλουν να πάρουν όλα τα μέτρα για την άμεση και ολοσχερή καταβολή των οφειλών των ιδιωτών εργοδοτών τόσο για τις εισφορές που βαρύνουν τους ίδιους όσο και τις εισφορές των εργαζομένων που έχουν παρακρατήσει αλλά δεν έχουν αποδώσει, στους φορείς κοινωνικής ασφάλισης.

Άρθρο 7

1. Οι εργαζόμενοι στον ιδιωτικό τομέα, το Δημόσιο και τον ευρύτερο δημόσιο τομέα, όπως αυτοί ορίζονται από τις εκάστοτε ισχύουσες διατάξεις, δικαιούνται πλήρη σύνταξη γήρατος από τα ασφαλιστικά ταμεία κύριας και επικουρικής ασφάλισης στα οποία υπάγονται:

Α) Με τη συμπλήρωση του 60ού έτους της ηλικίας τους οι άνδρες και του 55ου έτους της ηλικίας τους οι γυναίκες. Για τους εργαζόμενους που εργάζονται στα βαρέα και ανθυγιεινά επαγγέλματα το όριο αυτό είναι 55 και 50 χρόνια αντίστοιχα.

Β) Ανεξαρτήτως ορίου ηλικίας με τη συμπλήρωση 30 χρόνων ασφάλισης ή 9.000 ημερών ασφάλισης.

2. Οι εργαζόμενοι κατοχυρώνουν συνταξιοδοτικό δικαίωμα εφόσον συμπληρώνουν χρόνο ασφάλισης 4.050 ημερών.

3. Τυχόν ισχύουσες ευνοϊκότερες ειδικές διατάξεις για τους ασφαλισμένους εξακολουθούν να εφαρμόζονται.

Άρθρο 8

Το ύψος της πλήρους σύνταξης καθορίζεται στο 80% των τελευταίων, πριν τη συνταξιοδότηση, συνολικών μηνιαίων αποδοχών.

Άρθρο 9

Οι εργαζόμενοι απαλλάσσονται από την καταβολή εισφορών για τον κλάδο υγείας - πρόνοιας και απολαμβάνουν δωρεάν τις παροχές αυτού του κλάδου από το δημόσιο σύστημα υγείας.

Άρθρο 10

Κάθε διάταξη που αντίκειται στις διατάξεις του παρό-

ντος καταργείται εκτός αν ορίζεται διαφορετικά από τις επί μέρους διατάξεις του.

Άρθρο 11

Η ισχύς του παρόντος αρχίζει από τη δημοσίευσή του στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, εκτός αν ορίζεται διαφορετικά από τις επί μέρους διατάξεις του.

Αθήνα, 8 Δεκεμβρίου 2009

Οι προτείνοντες Βουλευτές

Αλεξάνδρα Παπαρήγα
Ιωάννης Γκιόκας
Ιωάννης Ζιώγας
Κώστας Καζάκος
Σοφία Καλαντίδου
Λιάνα Κανέλλη
Νικόλαος Καραθανασόπουλος
Διαμάντω Μανωλάκου
Γεώργιος Μαρίνος
Γεώργιος Μαυρίκος
Νικόλαος Μωραΐτης
Απόστολος Νάνος
Βέρα Νικολαΐδου
Νικόλαος Παπακωνσταντίνου
Αθανάσιος Παφίλης
Ιωάννης Πρωτούλης
Σταύρος Σκοπελίτης
Αντώνιος Σκυλλάκος
Άγγελος Τζέκης
Σπυρίδων Χαλβατζής
Χαράλαμπος Χαραλάμπους

